

fort. Der som man var gaaet over til det, jeg før berørte, og som jeg havde ventet efter den ærede Ordførers Udtalelser, at Taler kun blev om at fordele den Skat, hvortil en Person blev ansat i hans Opholdskommune, mellem de forskellige Kommuner, kunde jeg godt være gaaet med til at sætte Grænsen for Opholdet til to Maanedes som foreslaaet, men naar man bliver staaende ved den hidtil gældende Regel for særskilt Ansættelse for de forskellige Opholdssteder, er jeg meget betænkelig ved at gaa ned til to Maanedes. Holde vi os til 4 Maanedes, vil den enkelte dog i Almindelighed kunne bjerpe sig bort fra den Kommune, han kan vente vil mishandle ham, og hvor han som udviklet af den ærede forrige Taler aldeles ingen Indflydelse over, hverken indirekte eller direkte, paa Statteansættelsen. Sætter man det til 2 Maanedes, bliver det betydelig vanskeliggere. Jeg beklager ligeledes, at man har foreslaaet at udstemme §§ 3 og 4, fordi jeg tror, at Lovforslagets Bestemmelser deri vilde bidrage til at gennemføre en mere ligelig Anvendelse af Statte reglerne for Landet, og det forekommer mig, at netop her, hvor man staar over for ny Regler for den interkommunale Beskatning, er det af Bigtighed, at man kommer til en nogenlunde ensartet Opsættelse af Forholdet i de forskellige Dele af Landet og i de forskellige Kommuner, hvad der dog ikke vil sige, at man skulde give netop de samme Regler for alle Kommuner og for det hele Land. Jeg skal i denne Forbindelse berøre det lille Vædringsforslag under Nr. 12, som gaar ud paa at overdrage Rigsdagen Valget af Overstattekommissionens Medlemmer. Jeg skal først i al Almindelighed bemærke, at det i og for sig forekommer mig lidet heldigt at lægge et saadant Valg over til en politisk Forsamling, fordi det kan betragtes som givet, at et saadant Valg i en politisk Forsamling altid vil ske væsentlig efter politiske Hensyn og ikke efter Hensyn til at faa valgt netop de Mænd, som ere bedst stikede til at udføre dette Hverv, og skulde foruden dette Vædringsforslag Vædringsforslaget under Nr. 14, som tillægger Medlemmerne af denne Kommission en fast aarlig Løn, blive vedtaget, saa vil Faren i saa Henseende blive endnu større, saa vil det mere eller mindre blive en Belønning for politiske Partifortjenester, og Valget vil ikke ske efter Hensynet til, om de paagældende virkelig ere de bedst stikede til at udføre dette Hverv. Den ærede Ordfører henviste der til, at man tidligere havde gjort noget lignende ved en Lov af 1852; jeg antager, at han mente Loven af 8de April 1851 om Salget af Statens Bøndergods. Der er det ganske rigtig

forslaaet og vedtaget, at den Kommission, som skulde fastsætte Vædringssummen, skulde bestaa af en kongevalgt Formand og to af Rigsdagen valgte Medlemmer. Men først og fremmest maa det saa bemærkes, at der er en meget stor Forskel paa Formaalet for disse Kommissioner. Ved Lov af 1851 var der Tale om Vortsalg af de Staten tilhørende Bønderjendomme, og det var da ret naturligt, om Rigsdagen fik noget Indseende med, hvorledes dette blev udført, da det havde saa stor Betydning ogsaa for Statskassen, men dertil kommer, at i den Lov bestemmes det, at Kommissionen kun kunde tage Beslutning, naar de alle tre vare enige; altsaa havde Formanden der et absolut Veto, ligesom enhver anden af denne Kommission havde det over for en Beslutning, men det saar han ikke her. Her vil Formanden være i født Minoritet, og det forekommer mig derfor, at den Parallel, som er bleven dragen af den ærede Ordfører, slet ikke holder Stik her. — Der er af et andet Mindretal i Vædringsforslaget under Nr. 8 gjort Forsøg paa at fastsætte visse almindelige Regler for Udfindelsen af Statteindtægten. Det forekommer mig egentlig, at Slutningen af disse Bestemmelser ganske neutraliserer selve Reglen, thi efterat man har givet Forskrifter for, hvorledes Statteindtægterne skulle ansættes, giver man Ligningsmyndighederne Beføjelse til at forhøje eller nedsætte dem for hver enkelt udfunden Statteindtægt med indtil 50 pCt. Det vil med andre Ord sige, at naar en Mand har f. Eks. 2,000 Kr. i Indtægt, kan man lige saa godt sætte ham til 3,000 Kr. som til 1,000 Kr. Det forekommer mig, at man derved vil ophæve alle Regler og overlade det hele til den rene Vilkaarlighed, medmindre jeg her skulde staa over for et af de Tilfælde, hvor jeg staaer ganske uforstaaende over for Hensigten og Meningen. At man vil have noget Spillerum med Hensyn til, hvad der kaldes „Vejlighed“, kan jeg forstaa, men det forekommer mig, at selv om man kun gav en saadan Bemyndigelse med Hensyn til en Forhøjelse eller Nedsættelse af f. Eks. indtil 20 pCt., gif man allerede temmelig vidt, men at ville gaa saa vidt som til 50 pCt., forekommer mig, vilde føre aldeles ud paa Vilkaarlighedernes aabne Hav. — Jeg skal endnu kun med Hensyn til den interkommunale Fordeling bemærke, at det dog vistnok ogsaa vil holde ikke saa lidt Vanskelighed at bibeholde forskellig Statteindtægt af de forskellige Kommuner og saa dog gennemføre den Deling, som tilsigtes her ved Lovforslaget. Det turde vise sig, at dette vil medføre større Vanskeligheder i Praksis, end man maaske i